

— Не знамъ. Въ Люляково, на всѣки случай, нѣма да бжда. Не ме искать, пъкъ и азъ неща. Мѣста много. Ще отида другадѣ.

Радуловъ мрачно гледаше прѣдъ себе си. Той не бѣше мислилъ кждѣ ще бжде занепрѣдъ, но искаше да покаже, че го очакватъ само страдания. Подозрѣнията му го измжчваха. Равнодушието на Райна той искаше да изтъкне по-ясно, като се показваше незаслужено жестокъ къмъ самия себе си.

— Искамъ да отида въ нѣкое далечно и затѣнтено село, — продължи той, — нѣкждѣ въ Балкана. Искамъ да съмъ самъ, да не виждамъ никого, да не се срѣщамъ съ хора.

— Какво говорите вие?—очуди се Райна,—че нали ще дойдете въ София?

— Не, не мисля. Нѣмамъ срѣдства. Но да видя. Може и да дойда пъкъ. Ще гледамъ да си намѣря нѣкоя работа.

— И ще намѣрите, непрѣмѣнно ще намѣрите,—живо отвърна Райна.—И ще бждемъ пакъ наедно. Че азъ все това съмъ си мислила.

Всичко, което тя чувствуваше, което движеше душата ѝ, веднага като въ огледало се отразяваше и въ погледа и на лицето ѝ. Рѣшението на Радуловъ да дойде въ София изведнажъ тѣй силно и искрено я зарадва, както отшелнишкитѣ му намѣрения прѣди малко бѣха я уплашили и опечалили. Радуловъ самъ забрави безнадежния си песимизъмъ и разпалено и вдѣхновено заговори :

— Ще дойда, непрѣмѣнно ще дойда! Човѣкъ може да подивѣе въ тия села. Нищо ново не научавашъ, нищо не прибавяшъ къмъ себе, къмъ душата си. Напротивъ, губишъ по нѣщо всѣки день, рушишъ се и се събаряшъ като вехта нѣкоя сграда. А тамъ е друго. Тамъ наистина може да се живѣе. Не говоря за разнообрази-